

Comunitat Fe Bahá'í

Calamitat. Com contemplar-la? Com afrontar-la?

En una carta de la Casa de Justícia (òrgan mundial de govern de la comunitat bahá'í) a un creient, en data 13 de maig de 1980, li deien:

La seva preocupació sobre el futur en aquests temps agitats és comprensible. Es donen totes les raons per esperar que el món experimenti proves i afliccions inèdites, però desconeixem la forma com aquests trastorns cobraran forma, quan succeiran exactament, com seran de severs, o quant de temps duraran. En una carta en data 30 de setembre de 1950 dirigida en nom del benvolgut Guardià a un creient s'afirma:

[Ell] No creu que la por -per nosaltres mateixos o pels altres- resolgui cap problema, o ens permeti abordar-lo de millor manera si aquest arriba a sorgir. Desconeixem el que ens ha d'oferir exactament el futur, o quan pot ser que travessem una altra tribulació pitjor que l'última.

L'important és que l'actitud i els actes dels bahá'ís en resposta a la catàstrofe futura siguin correctes

En una altra carta adreçada a un creient, en data 14 de maig de 1985 assenyalava també:

La Casa Universal de Justícia ha rebut la seva carta del 16 de gener de 1985 en la qual comparteix l'angoixa del seu cor i expressa profunda preocupació pel destí de les masses sofrents de la humanitat. Se'ns demana que li fem trasllat de la següent resposta.

Clarament el món està assetjat de mals i pena sota el fardell d'un patiment imparable. Les proves que pateixen els innocents són en efecte dolorosíssimes i constitueixen un misteri que la ment de l'home no pot sondejar. Fins i tot els mateixos Profetes de Déu han suportat la Seva porció d'afrontoses afliccions en tota època. No obstant això, malgrat l'evidència de tot aquest patiment, les Manifestacions de Déu, dels quals vida i saviesa demostren que es troben molt per sobre de la comprensió dels éssers humans, de manera unànime donen fe de la justícia, amor i misericòrdia de Déu.

Per comprendre la situació del món és necessari retrocedir un pas, per dir-ho així, per tal d'obtenir una visió més clara del panorama que ofereix el gran i redemptor Pla Major de Déu, pla que modela el destí de la humanitat d'acord amb l'operació de la Voluntat divina. [3] No s'ha de donar per fet que els esdeveniments calamitosos que ocorren en tots els racons del globus són fets fortuïts i que no tinguin propòsit, encara que individualment resultin difícils de comprendre. D'acord amb les paraules del nostre benvolgut Guardià: «La mà invisible actua i les convulsions que tenen lloc a la terra

serveixen de preludi a la proclamació de la Causa de Déu». [4] Podem preveure confiadament, per tant, l'arribada de «la nova primavera vivificant» una vegada que les gelades i destructives ratxes dels temporals d'hivern hagin esgotat el seu curs. [5]

Com a bahá'ís, sabem que el «remei sobirà» per a tots i cadascun d'aquests mals rau en remetre'ns i sotmetre'ns al Metge «avesat», «totpoderós» i «inspirat». Bahá'u'lláh ens assegura en els Seus escrits que Déu no ens ha abandonat. És Ell Qui tot ho veu i l'Omniscient, el «Déu que escolta i respon a les oracions» d'aquells que s'hi dirigeixen suplicants, Qui intervé activament en la història humana en enviar a les Seves Manifestacions, fonts de coneixement i veritat espiritual, per «alliberar els fills dels homes de la foscor de la ignorància» i «assegurar la pau i tranquil·litat de la humanitat». [6] En aquesta Edat, Déu ha decidit establir el Seu Regne sempitern entre els homes, i per tant, amb aquest objecte, ens ha enviat l'esperit i missatge del Nou Dia a través de dues Manifestacions successives, les quals, per desgràcia, van ser rebutjades per la gran massa de la població.

Quan contemplem el destí de la humanitat, és important reflexionar sobre la complexíssima trama sobre la qual interpreta l'home el drama de la seva existència. Són diversos els elements en joc. Per exemple, l'home és un ésser espiritual allotjat dins de la creació material; d'acord amb això, està sotmès a forces oposades i ha de viure d'acord amb valors que tenen relació amb els dos mons: el món material, amb totes les seves imperfeccions, i el món espiritual, amb les seves perfeccions. La tensió es deriva del fet que «en l'home hi ha dues natures; la seva naturalesa espiritual o superior i la seva naturalesa material o inferior. Amb la primera s'acosta a Déu, amb l'altra viu tan sols per al món». [7] Per tant, l'activitat humana comporta conseqüències tant materials com espirituals. En tant que l'efecte material d'aquestes activitats resulta generalment fàcilment perceptible, l'efecte espiritual només pot determinar-se en referència als principis espirituals revelats per la Manifestació de Déu. El sofriment i les proves, enviades per Déu per a provar i perfeccionar a les Seves criatures, són una altra part integral de la vida. Contenen el potencial de progrés o retrocés humans, depenent de la resposta de la persona. Tal com 'Abdu'l-Bahá explica:

Les ànimes que suporten les proves de Déu es converteixen en les manifestacions de grans dons; ja que les proves divines fan que algunes ànimes es tornin enterament inertes, en tant que fan que les ànimes santes ascendeixin als màxims plànols d'amor i solidesa (...) [8]

A més dels factors relacionats amb la condició i naturalesa de l'home, els Escrits assenyalen que l'ànima de la persona «és independent de totes les febleses corporals o mentals», i que no deixa d'existir «després d'abandonar aquest món mortal», sinó que progressa «mitjançant la munificència i gràcia del Senyor». [9] Per tant, una avaluació de l'existència material de la persona i els seus èxits no pot passar per alt el desenvolupament potencial de l'esperit que estimula el mateix desig de la persona de

manifestar els atributs de Déu, ni la seva resposta a les exigències de la vida, com tampoc no pot excloure la possibilitat del funcionament de la misericòrdia de Déu en termes de compensació pel sofriment terrestre, en la vida futura.

Déu, en la Seva misericòrdia, ha dotat totes les coses creades, per humils que siguin «amb la capacitat d'exercir una influència concreta, i se'ls ha fet posseir una virtut particular». [10] En Passatges dels Escrits (LXXVII), en paraules que recorden la paràbola dels talents (Mateu 25: 14-30), Bahá'u'lláh crida la nostra atenció sobre la necessitat d'esforçar-nos per desenvolupar i demostrar amb fets el potencial que Déu ens atorga:

"No obstant això, tot el que posseïu potencialment només pot manifestar-se com a resultat de la vostra pròpia voluntat. Les vostres accions testifiquen aquesta veritat. "

¿No és una evidència de la justícia de Déu el fet que tots nosaltres, ja sigui que estiguem esplaiats en el material o lluitem per la supervivència física, siguem taxats en funció dels esforços que hàgim realitzat per aprofitar qualsevol oportunitat que ens ofereixi la vida, per desenvolupar i utilitzar el talent que se'ns va dotar, sigui gran o petit? «Tots rebran la seva part del teu Senyor», ens assegura Bahá'u'lláh. [11] D'aquesta manera, si ens mobilitzem, tindrem accés a les recompenses d'aquesta vida i de la següent.

En el mateix fragment de Passatges, Bahá'u'lláh planteja la possibilitat que en disposar de lliure voluntat, els éssers humans bé poden cometre el mal i violar «conscientment» «La Seva llei». Amb l'exercici del lliure albir, l'home o bé afirma el seu propòsit espiritual en la vida o escull perpetuar el mal vivint per sota de la seva elevada condició. La qüestió que es planteja és: «¿Aquest comportament ha de ser atribuït a Déu o a ells mateixos?» i conclou:

Tota cosa bona és de Déu i tot el dolent procedeix de vosaltres (...) [12]

[3] El Pla Major de Déu és el pla que Déu mateix dirigeix a favor de la humanitat, el progrés és tumultuós i l'operació es realitza a través de la humanitat en el seu conjunt, fonent-se en un cos unificat a través de les fogueres del sofriment i la tribulació. La seva primera meta és la Pau Menor, la unificació política del món (vegeu glossari). El seu objectiu últim és el Regne de Déu a la terra.

[4] D'una carta inèdita.

[5] SAQ , pàg. 74.

[6] GWB , pàg. 255; BP, p. 163; GWB , PP. 79-80.

[7] PT , pàg. 60.

[8] TABA 2: 324.

[9] GWB , pàg. 154; SAQ , p.240.

[10] GWB , pàg. 189.

[11] GWB , pàg. 170.

[12] GWB , pàg. 149.

Segons les ensenyances dels profetes, les malalties i altres formes de calamitat resulten de la desobediència als manaments divins. Fins i tot els desastres deguts a les inundacions, als huracans i als terratrèmols són atribuïts per 'Abdu'l- Bahá indirectament a aquesta causa...

Com que tota la humanitat és un sol organisme, el benestar de cada individu no depèn únicament de la seva pròpia conducta, sinó també de la del seu veí. Si ell comet faltes, tots pateixen en major o menor grau; si un fa el bé, tots se'n beneficien. Cadascú, fins a un cert punt, ha de portar la càrrega del seu proïsme, i els homes millors són els qui porten la càrrega més grossa. Els sants sempre han patit molt; els profetes van patir extremament. Bahá'u'lláh diu al Llibre d'Iqán: *"Sens dubte has estat informat de les tribulacions, la pobresa, els mals i la degradació que han sobrevingut a cada profeta de Déu i als Seus companys. Deus haver sentit com els caps dels Seus seguidors eren enviats a diferents ciutats com a presents"*.

Això no vol dir que els sants i els Profetes hagin merescut un major càstig que els altres homes. Ans al contrari, ells sovint pateixen pels pecats dels altres i escullen patir pel bé dels altres. El seu interès és el benestar del món, no el d'ells mateixos. L'oració del qui en veritat estima la humanitat no és perquè ell, individualment, es lliuri de la pobresa, la malaltia o el desastre, sinó perquè la humanitat se salvi de la ignorància i de l'error i dels mals que en provenen inevitablement. Si desitja salut i riqueses per a si mateix, és per poder servir el Regne, i si la salut física i el benestar material li són negats, accepta la seva sort amb "aquiescència radiant", sabent molt bé que hi ha una veritable saviesa en tot el que s'esdevé en la sendera de Déu. 'Abdu'l-Bahá diu:

La pena i la desgràcia no ens vénen per casualitat; la Mercè Divina ens les envia per al nostre perfeccionament. Quan vénen la pena i la desgràcia, l'home recorda el seu Pare que és al Cel, Qui el pot lliurar d'aquestes humiliacions. Com més castigat és un home, més gran és la collita de virtuts espirituals manifestades per ell.

Bahá'u'lláh i la Nova Era, J. E. Esslemont, Ed. Bahá'í de Espanya, 2009, pàgs.114-115

Mentre hi hagi vida a la terra, hi haurà també patiment, de diverses menes i graus. Mes el patiment, encara que una realitat ineludible, pot emprar-se tanmateix com a mitjà per assolir la felicitat. Així ha estat interpretat per tots els profetes i sants que, enmig de proves i dificultats, se sentiren feliços i alegres, i visqueren el millor i el més sagrat de la vida. El patiment és un recordatori i a la vegada una guia. Ens porta a adaptar-nos millor a les circumstàncies que ens envolten, mostrant-nos el camí cap a la millora personal. En

tot patiment, es pot trobar un significat i una saviesa, però no sempre és fàcil esbrinar el secret d'aquesta. De vegades, és només un cop ha passat el patiment quan ens adonem de la seva utilitat. Allò que considerem dolent sovint esdevé motiu d'infinites benediccions. Això es degut al nostre desig per saber més del que podem. La saviesa de Déu ens resulta a tots, en efecte, inescrutable i de res no serveix insistir massa en descobrir allò que romandrà un misteri per a la nostra comprensió.

Carta redactada en nom de Shoghi Effendi, 29 de maig de 1935

Aquests decrets els vàreu dictar per tal que totes les criatures donessin testimoni de que la seva existència no es deu a res més que no sigui Vós. Les heu retingut allò que dóna tranquil·litat a llurs cors, per tal que coneguin amb tota certesa, que tot el que està relacionat amb el Vostre Ésser sagrat és molt superior i excels per sobre de qualsevol cosa que les pugui satisfer; en tant que la Vostra força indomable impregna tot el que ha estat creat, i res no podrà mai frustrar-lo.

En efecte, Vós heu provocat aquests esdeveniments cabdals per tal que els qui estan dotats de percepció reconeguin fàcilment que foren ordenats per Vós per demostrar la sublimitat de la Vostra Unitat divina i afirmar l'exaltació de la Vostra santedat.

Glòria sia a Vós, oh Senyor! Tot i que Vós podeu fer que hom estigui desproveït de qualsevol pertinença terrenal, i que des del principi de la seva vida fins que ascendeix a Vós es vegi reduït a la pobresa per obra del Vostre decret, no obstant això, si el féssiu aparèixer de l'Arbre del Vostre amor, aquesta seria una mercè certament superior per ell que tot el que heu creat al cel i a la terra i al que hi ha entremig, en tant que heretarà la llar celestial, mitjançant la revelació dels Vostres favors, i participarà dels dons abundants que n'hi heu disposat allà; doncs el que és de Vós és inesgotable. Aquesta és, sens dubte, la benedicció que conferiu segons el beneplàcit de la Vostra Voluntat a qui avança pel camí del Vostre amor.

Selections from the Writings of the Báb

Oh servent sincer del Veritable! He sentit que estàs trist i angoixat pels esdeveniments del món i per les vicissituds de la fortuna. Per què aquesta por i aquest dolor? Els veritables amants de la Bellesa d'Abhá, i els que han begut del Calze de l'Aliança no temen cap calamitat, ni se senten deprimits en els moments de dificultat. Veuen el foc de l'adversitat com el seu jardí de delits, i la profunditat del mar com l'extensió del cel.

Tu que estàs a l'aixopluc de Déu, i sota l'ombra de l'Arbre de la Seva Aliança, per què t'entristeixes i et planys? Estigues segur i tingues confiança. Observa el manaments escrits del teu Senyor amb alegria i pau, amb seriositat i sinceritat, i sigues el benvolent

del teu país i el teu govern. La Seva gràcia t'assistirà en tot moment, et seran conferides les Seves benediccions i es farà realitat el desig del teu cor.

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no. 229

Els estimats del Senyor han de romandre incommovibles com muntanyes, fermes com murs inexpugnables. Han de restar inalterables davant les adversitats més perilloses, sense afligir-se pel pitjor dels desastres.

Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá, no. 2

Oh Vós que sou el Delit dels nostres cors i l'Objecte de la nostra veneració! Si dels núvols del Vostre decret ens ploguessin els dards de l'aflició, refusaríem, pel nostre amor a Vós, mostrar-nos impacients. Us rendiríem lloances i gratitud, doncs hem reconegut i estem convençuts de que heu decretat només allò que serà el millor per a nosaltres. Encara que els nostres cossos, de vegades, carreguin amb les nostres tribulacions, les nostres ànimes es delecten amb immensa alegria. Jurem pel Vostre poder, oh Vós que sou el Desig dels nostres cors i l'Exultació de les nostres ànimes! Tota pena que ens commou en el nostre amor per Vós és una mostra de la Vostra tendra misericòrdia, tot calvari voraç, un signe de la lluentor de la Vostra llum, tota tribulació dolorosa, un glop refrescant, tota feina àrdua, un repòs feliç, tota angosta, una font d'alegria.

Bahá'u'lláh, Prayers and Meditations, no. LXXXI

Avui, la humanitat es troba sotmesa a problemes, tristor i afligiment, ningú se n'escapa; el món està moll amb llàgrimes; mes, gràcies a Déu, el remei és al nostre abast. Dirigim els nostres cors lluny del món de la matèria i visquem en el món espiritual! Només això ens farà lliures! Si ens assetgen les dificultats, només hem de recórrer a Déu, i per la Seva gran Misericòrdia se'ns ajudarà.

Si ens visiten la tristesa i l'adversitat, dirigim els nostres semblants vers el Regne i se'ns vessarà el consol celestial.

Si estem malalts i en neguit, implorem la curació de Déu, i Ell respondrà la nostra pregària.

Quan els nostres pensaments estiguin plens de l'amargor d'aquest món, posem la nostra mirada en la dolçor de la compassió de Déu i ens enviarà la calma celestial! Si estem empresonats en el món material, el nostre esperit pot aixecar el vol cap els Cels i serem lliures de veritat!

Quan els nostres dies s'apropin a la seva fi, pensem en els mons eterns, i ens omplirem d'alegria!

Per tot arreu veieu proves de la deficiència de les coses materials, que el goig, el confort, la pau i el consol no s'han de trobar en les coses transitòries del món. No és per tant

absurd negar-se a cercar aquests tresors on es puguin trobar? Les portes del Regne espiritual estan obertes per a tots, i fora es troba la foscor absoluta.

Gràcies a Déu que vosaltres en aquesta reunió disposeu d'aquest coneixement, doncs en totes les penes de la vida obtindreu el consol suprem. Si teniu els dies comptats aquí a la terra, sapigheu que us espera la vida eterna. Si us envolta l'ansietat material en un núvol fosc, la resplendor espiritual enlluminarà el vostre camí. Certament, els qui tenen la ment il·luminada per l'Esperit del Més Elevat gaudeixen del consol suprem [...].

Així doncs, l'espiritualitat és el do més gran de Déu, i la "vida eterna" vol dir "dirigir-se a Déu". Tant de bo que cadascun de vosaltres guanyi espiritualitat cada dia, us enfortiu en bondat, us ajudi cada cop més el consol diví, us faci lliures l'Esperit Sant de Déu i que el poder del Regne Celestial visqui i operi entre vosaltres.

Aquest és el meu desig més sincer, i prego a Déu que us confereixi aquest favor.

'Abdu'l-Bahá, *Paris Talks*, núm. 35